כדי שחימה אחרת וגמרה שחימתו כשרה

ואי אמרת מחצה על מחצה כרוב אימרפא

לה מי סברת בבהמה לא בעוף ממה נפשך

אי מחצה על מחצה כרוב הא עביד ליה

רובא אי מחצה על מחצה אינו כרוב לא

עבד ולא כלום ת"ש יהרי שהיה חצי קנה

פגום והוסיף עליו כל שהוא וגמרו שחימתו

כשרה ואי אמרת מחצה על מחצה כרוב

מרפה הויא אמר רבא משאני לענין מרפה

דבעינן רוב הנראה לעינים א"ל אביי ולא כל

דכן הוא ומה מרפה דבמשהו מימרפא היכא

דבעינן רובא בעינן רוב הנראה לעינים

שחימה דעד דאיכא רובא לא מיתכשרא לא

כ"ש דבעינן רוב הנראה לעינים אלא דכולי

עלמא מחצה על מחצה אינו כרוב וכי איתמר

דרב ודרב כהנא לענין פסח אתמר יהרי שהיו

ישראל מחצה מהורים ומחצה ממאים רב

אמר ימחצה על מחצה כרוב ורב כהגא

אמר מחצה על מחצה אינו כרוב והתם מ"מ

דרב דכתיב יאיש איש כי יהיה ממא לנפש

איש נדחה ואין ציבור נדחין: רוב אחד

בעוף: תנינא חדא זימנא רובו של אחד

כמוהו (הכש פשח סימן) אמר רב הושעיא

חדא בחולין יוחדא בקדשים וצריכא דאי

אשמועינן חולין התם הוא דסגי ליה ברובא

בב א מיי' פ"א מהלי שחיטה הלי"א ועיין לחם משנה סמג עשין סג

טוש"ע יו"ד סי' כא סעי'

יו. בג ב מיי׳ פ״ז מהל׳ קרבן

פסח הל"ב:

מקדש הלכה ט"ז]: בה ד ה מיי' פ"ד מהל'

וופ״ד מהלכות ביאת

מעשה קרבנות הלכה

פסולי מוקדשין הל"ד

. [ह]:

עבודת יוה"כ הל"א:

בם.

לטיל כח. ב) מחחים מ) נעיר כנו, ט פטרים עט., ג) [פסחים סו: סו.], ד) [לקמן לג.], ד) [לקמן ל:], ו) יומא לב:, ז) [שם ח) [לקמן מב.], ע) ושם מד.ז, י) ושם מה:ז, כ) בס"ח: הו, () וויקרח טון, מ) [שייך לדף כח:], נ) [וע"ע תום' פסחים סו:

בעינן: לא בעוף. דממה נפשך כשרה כדמפרש: הא עבד ליה

רובא. ואיתכשרא מקמי שהייה: לא

עבד ליה כלום. מעשה טרפה: חלי

קנה פגום. בעוף: רוב הנרחה

לעינים. כלומר רוב גמור שהוא

ניכר: מה טרפה. דאיכא מקומות

טובא דמיטרפא בהו במשהו כגוז

נקובת הוושט והריאה והדקין יו:

בעינן רוב הנרחה לעינים. במקומות

שהחכר בהן רוב כגון בקנהש ובחוט

השדרהי: שחיטה דעד דחיכה רובה

לא מתכשרא. דאפילו מאן דמכשר

משום דקרי ליה רובא הוא ובמיעוטא

כולהו מודו: מחלה על מחלה כרוב.

וטהורים עושין לעלמן בטהרה וטמאין

עושין לעלמן בטומאה ולא מידחו

לפסח שני כיחידין: אינו כרוב.

ונדחין הטמאין לשני: והתם מאי

טעמא דרב. הא בעלמא אמרת דלא

הוי כובה: דכתיב חיש חיש כי יהיה

טמא או. ידחה לשני ופלגא נהי

דרובא לא מיקרי מיהו מכלל יחידין

נפקי להו ולא מידחו: לדם הוא

לריך. לזריקה: מליקתו כשרה מיבעי

ליה. כלומר אעוף איבעי ליה למיחני

מליקתו כשרה והדר ליתני אבהמה

שחיטתה כשרה: הא לא קשיא. גבי

הדדי תננהו וכי סליק מבהמה נקט

שחיטה: אנא רישא. כי תנא השוחט:

מכדי פבעוף קחי. ובו התחיל

להורות והיכי סמך ליה שחיטה

בעוף קדשים המולק מיבעי ליה:

ה"ג מאי רוב אחד רוב כל אחד

ואחד ולא גרסינן אלא: לא פסיקא

ליה. ותנא מילתא דמישתמע בתרוייהו

דהכי משמע רוב כל אחד בעוף כשרה היכא דסגי בחד כגון חטאת הוי רובו

ככולו והיכא דבעי תרתי הוי רוב כל

אחד ככולו: שפיר. מש"ה פליגי

רבנן עליה דכיון דלא החכרו וורידין

אלא משום דם מה לי בשעת שחיטה

ומה לי לחחר שחיטה: חלח בקדשים.

היכי פליגי רבנן עליה: הוא עלמו.

כל עלמה ועיקרה של שחיטת קדשים

לדם היא לריכה: מובח. לרלונכם

מזבחוהו ואמרינן לקמן מזבחהו כתיב

ויש אם למסורת תובח משמע דלשוחט יחידי קאמר ולא לשנים מדלא

כתיב תזבחוהו ותדכתיב הואי משמע

נמי אובח שאף הוא יהא יחידי: ואמר

רב כהנא גרסינן א]. הא דר"ל בסדר

יומא (דף לב:) גבי הביאו לו לכ"ג את

התמיד: קרלו. מפרשינן התם ברוב שנים

שלא היה יכול חלמרק ולגמור את

השחיטה כולה לפי שכל עבודת יה"כ

אינה כשרה אלא בו דכתיב באחרי מותט

תורה אור השלם ו. דבר אל בני ישראל לאמר אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה טמא לנפש או בדרך רחקה לכם או לדרתיכם

ד"ה ואין], **ס**) [ירושלמי סוף פ"ק דר"ה],

וָכִי תִּזְבְּחוּ זֶבָח 2. וְבִּי וּנְוְבְּוּוּ עָבָּוּ שְׁלְמִים לַיְיָ לִרְצֹנְכֶם תִּזְבָּחָהוּ: ויקרא יט ה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואי מחלה

על מחצה כרוכ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה ואמר רב כהנא גרסינן. כאן הס"ד ואח"כ מה"ד הא דר"ל וכו' כל"ל:

מוסף רש"י

רוב הנראה לעינים. כי זה יותר מזה (הפרדם עמ*י* מאחר ששנינו ממילא שמעינן רוב שנים בשנים. למה שנינו בלדה רוב אחד בעוף כו' (יומא לב:). ומירק אחר לב:). ומירק אחר שחיטתו. וגמר כהו לחר שחיטה, לפי שאין קבלת הדם כשירה אלא בכהן גדול ולריך למהר ולקבל (שם לא:). על ידו. בשבילו כמו (ב"מ לג.) קולן אדם על ידי עלמו, אי נמי על ידו לשון אחריו וסמוך לו, והרבה יש בספר עזרא (נחמיה ג) על ידו החזיק

שימה מקובצת

לן דכתיב איש איש כי יהיה טמא לנפש איש ירחה לשני: 3] מכדי אעוף קאי ובו: גן שחיטה לעוף . שנים שלא היה יכול לגמור ולמרק את השחיטה כולה: :השחיטה הס"ד

מול הכא איבא רובא. וא"מ מאי קשיא ליה דכי אמר נמי הכא הכי כדי שחיטה אחרת. היינו שיעור שהייה: וגמרה. קס"ד בבהמה אגמריה רחמנא למשה לא תשייר רובא כדלעיל הרי אין כאן רוב קאי דבעיא רוב שנים ומאי גמרה לשחיטה: ואי (א) מחלה כרוב. וטהורין וי"ל דתלוי הדבר בחשיבות דמשום דחשיב ליה מחלה כרוב כיון דשהה בחלי אזלא לה שחיטה והויא לה כפגימה בעלמא ואיטרפא לה בפסוחת הגרגרת אלא ש"מ אינו כרוב ופסוחת הגרגרת ברובא שרי לעיל דיש כאן שיעור הכשר שחיטה וכאן נמי יש חשיבות מחלה

לינו כרוב: דבודי עלמא מחצה על מחצה אינו כרוב. וא״ת דבפ״ק

:סיפא דאיירי בקדשים ומירק אחר שחימתו על ידו. מירק לשון גמר כדאמרינן במדרש ם מי שהתחיל במלוה אומרים

משום דלאו לדם הוא צריך אבל קדשים דלדם הוא צריך אימא לא תיסגי ליה ברובא עד דאיכא כוליה ואי אשמועינן קרשים משום דלדם הוא צריך אבל חולין דלדם לא צריך אימא בפלגא סגי ליה קמ"ל הי בחולין והי בקדשים אמר רב כהנא מיסתברא רישא בחולין וסיפא בקדשים ממאי מדקתני השוחם ואי סלקא דעתך רישא בקדשים המולק מיבעי ליה אלא מאי סיפא בקדשים שחימתו כשרה מליקתו כשרה מיבעי ליָה הא ל"ק איידי דסליק מבהמה תנא נמי שחימתו כשרה אלא רישא מכדי על עוף קאי אי ם"ד בקדשים המולק מיבעי ליה רב שימי בר אשי אמר רישא בחולין מהכא דקתני אחד בעוף ואי ס"ד בקדשים הא איכא עולת העוף דבעי שני סימנים אלא מאי סיפא בקדשים רוב אחד בעוף הא איכא עולת העוף דבעי שני סימנין מאי רוב אחד רוב כל אחד ואחד ובדין הוא דליתני רוב שנים כיון דאיכא חטאת דסגי ליה בחד סימן מש"ה לא פסיקא ליה רב פפא אמר רישא בחולין מהכא דקתני רבי יהודה אומר עד שישחום את הורידין ופליגי רבגן עליה אי אמרת בשלמא בחולין שפיר אלא אי אמרת בקדשים האמאי פליגי רבנן עליה סהוא עצמו לדם הוא צריך רב אשי אמר סיפא בקדשים מהכא דקתני ∘השוחם שני ראשין כאחד שחיםתו כשרה השוחם דיעבד אין לכתחלה לא אי אמרת בשלמא יבקדשים היינו דלכתחלה לא משום דתני רב יוסף תזבח ישלא יהא שנים שוחטים זבח אחד בתזבחהו שלא יהא אחד שוחט שני זבחים ואמר רב כהנא תזבחהו כתיב אלא אי אמרת בחולין אפילו לכתחלה נמי ואף רשב"ל סבר רישא בחוליו וסיפא בקדשים ידאמר רשב"ל מאחר ששנינו רובו של אחד כמוהו למה שנינו רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה לפי ששנינו "הביאו לו את התמיד קרצו ומירק אחר שחימתו על ידו יכול לא מירק יהא פסול לכך שנינו רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה אמר מר יכול לא מירק יהא פסול

דעירובין (דף טו: ושם) פסקינן כרב פפא דאמר פרוץ כעומד מותר והיה נראה לחלק בין שאר איסורין בדבר התלוי בחיות אי לאו דמייתי עלה לעיל דתנור וגם תימה דבעירובין לא מייתי לה והנהו דמייתי התם לא מייתי הכא ושמא יש לחלק דהכא איסור וטומאה והתם לענין מחילות ולא דמי: איש נרחה ואין ציבור נרחין. תימה דבפ"ק דסנהדרין (דף טו.) גבי והולאת את האיש ההוא

וגו' דרשינן איש ואשה אתה מוליא לשעריך וחי חתה מוליח כל השבט כולו לשעריך והכא לא ממעטי מאיש אלא רוב ישראל וי"ל דהתם מלינו

שחילק הכתוב בין יחיד למרובים משום עיר בעלמא לענין עיר הנדחת לפיכך מסתברה לחלק משום שבט ולומר דלא מיקרי איש א"נ טובא איש ואשה כתיבי התסי: אבל בחולין דלאו לדם הוא צריך אימא בפלגא םגי. והא דקתני חלי אחד בעוף ואחד וחצי בבהמה שחיטתה פסולה היינו

לו מרוק:

אח

וכפר הכהן אשר ימשח אותו והיה לריך לאחוז מהר את המזרק ולקבל הדם לפיכך חותך בו כדי הכשר שחיטה ומניחה וממהר לקבל: **ומירק.** כהן אחר השחיטה: **על ידו.** בשבילו כמו (עירובין דף פב:) מערב אדם על יד בנו ובחו בשבילם. ומפני ששנינו שם דלריך למרק יכול לא מירק יהא פסול דבקדשים לא סגי ברוב שנים: לכך. הולרך לשנות כאן רוב אחד בעוף וכו׳ דרישא חולין הוה שמעינן מינה ותנא סיפא משום קדשים. ופרכינן יכול לא מירק יהא פסול בממיה הא א"כ הויא לך הא מריקה עבודה באדם אחר שלא בכ"ג וחניא כל עבודת יה"כ כו' ברייתא היא בשילהי הוריות (יב:ז: מלוה

ועכשיו ושחיסתו כטרה בחדש האל עוף. אלא מכדי רישא דקאי אעוף דקתני השוחט אחד בעוף אי ס"ד בקדשים וכו": אלא מאי אחד רוב כל אחד ואחד ובדין הוא דעולת העוף בעי למיתנא רוב שנים כיון דאיכא כו" משום הכי לא פסיק ליה דתני רוב אחד רוב כל אחד ואחד: ופליגי רבון דלא צריך לשחוט ורדיך. אי אמרת בשלמא בחולין (דחללי) שפיר דפליגי וכו" אלא תדע כיון דפליגי ברישא דבחולין (מיירין. וקרצו כלומר ששחט בא אחר ומירק על ידו כלומר (שטיהר) [שגמר] אותה כלומר שקרץ היה בתמיד של יוה"כ ולא היה מופנה הכהן שקרץ לגמור השחיטה שהיה ממהר עצמו (להקטיר קטרת) [קבל הדם]. יכול אם לא מירק אחר שיהא

רבינו גרשום ומשום הכי טהורין ולא

אמרינן הכא מחצה כרוב . אבל במקום אחר אמרינז

מחצה כרוב. אמר רב פפא תרי רובי בחד מנא ליכא ל) וטהורים החלקים אכל במקום אחר אמרינן מחצה על מחצה כרוב: אי אמרת מחצה על מחצה ששהה ברוב הסימן דאי אמרינן דאינו מרוב לא איטרפא באותה כרוב לא איטרפא שהייה ששהה בחצי סימן דאמרינן שעדיין לא אבל אי אמרינן מחצה . כרוב התחלת שחיטה היא : גרגרת כרוב לא בעוף ממה נפשך כלומר שכולה אמרינן כלומר באיזה ענין . שאחה אומר היא (יש) מחצה כרוב הא עבד ליה רורא ורשרה אי מחצה עבד לא כלום וכשרה דחשבינן כאין. אמר רבה שאני לענין טריפה הכא . בחצי קנה פגום דבעינן . רור הוראה לטיויח: ומה שחיטה דאינה כשרה עד דאיכא רובה לא ברוב ולא אמרינן מחצה על מחצה אינו כרוב. כ. בחובה הינו כודב. דאיתמר הרי שהיו כו' ורב אמר מחצה על מחצה כרוב הללו עושין [בטומאה] והללו עושין . לעצמז (כלומר טהורים) מחצה על מחצה אינו כרוב כלומר שטהורין עושין את שני ועכשיו מאי משמא דרר דרחיר ואין צבור נדחים (וזו) ופירוש אחר [יש] דרב אמר מחצה על מחצה כרוב וכו׳ כלומר וטמאין אין עושין לא את הראשון ולא את השני. ראשון אין כושין לא את ווי אשון ולא את השני. ראשון לא דהוו להו טהורי׳ רוב ורובו לא עבדי בטומאה דמחצה טמא חשוב כרוב ורובא לא מידחי לפסח דמתניתין סליק מבהמה דקתני רוב אחד ורוב שנים יש סמוך לשחיטתו כשרה

א) נראה דל"ל והלכך דאי לאו דא"א לנמלם הוי מטהרינו החלהים.

ועכשיו ושחיטתו כשרה